

ACOLADA

6

REVISTĂ LUNARĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ

Apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România

Editor: Asociația Societatea Literară Acolada
nr. 6 (175) iunie 2022 (anul XVI) 20 pagini

Acest număr a fost tipărit cu sprijinul Consiliului Județean Satu Mare

Director general: Radu Ulmeanu ~ Director: Gheorghe Grigurcu

Nicolae Roșu: Eva (Bronz)

Gheorghe Grigurcu: *Ultimul I.D. Sîrbu*
Dumitru Augustin Doman: *O metaforă bătrână și aproape surdă*

C.D. Zeletin: *Cu gândul la profesorul Valeriu Rusu (II)*

Tudorel Urian: *Omul vulnerabil*

Adela Rachi: *Poezii*

Ionel Bota: *Despre scrisul pasiune...*

Zenovie Cărlugea: *Poezia ca simplitate gravă și terapeutică urgentă*

Constantin Trandafir: *IULIAN MOREANU. Imaginarul și surpriza*

Constantin Călin: *Jurnal despre Bacovia (IX)*

Lucia Negoită: *Interviul Acoladei. Adrian Dinu Rachieru*

Magda Ursache: *Un critifictor*

Isabela Vasiliu-Scraba: *„Șanțurile” de Mircea Eliade sau Timpul fermecat*

Ștefan Ion Ghilimescu: *Neajunsurile ediției așa-zis complete ale Amintirilor lui Alexandru Ciorănescu (II)*

Mircea Popa: *Eminescu, „Geniu pustiu” și Avram Iancu*

Delia Muntean: *Colecționarul de praguri*

Daniel Marian: *Cărți*

Pavel Șușară: *Materia fluidă și geometria luminii*

Olimpia Iacob: *Voci pe mapamond*

Itinerarii plastice

Materia fluidă și geometria luminii

(in memoriam Nicolae Roșu)

Sculptorul Nicolae Roșu s-a născut în anul 1943, în București, și a părăsit discret această lume în prima decadă a lunii iunie, 2022, la reședința sa bavareză.

A făcut studii liceale la „Gheorghe Lazăr”, în București, iar studiile academice le-a continuat la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” – secția Sculptură, clasa prof. Rudolf

Bedy (1962 – 1968). A fost apoi profesor la Liceul „Ion Măiorescu” din Giurgiu și a devenit membru al Uniunii Artiștilor Plastici în anul 1971. Părăsește România și primește, în 1973, azil politic

Chere Lotelle - bronz

în Germania; renunță la cetățenia română și se stabilește definitiv la Straubing (Bavaria). Din 1981 devine cetățean german, iar membru al Berufsverband Bildenkünstler Regensburg / München este încă din anul 1973.

În jumătatea de secol care s-a scurs de atunci și până astăzi, la dispariția sa, se așterne o operă vastă și se derulează o activitate diversă și prodigioasă care îl definesc pe Nicolae Roșu, printre altele, drept un sculptor adamic, dar nu unul obișnuit și previzibil, ci unul care se înscrie într-un scenariu al Genezei ușor modificat; în acela din care Eva lipsește, în care ea nu i s-a dăruit și nu a fost încă extrasă din latența sa androgină, ci este doar imaginată de către el însuși, din aproape în aproape, interogată prin multiple ipoteze și realizată provizoriu din elementele primordiale, adică din pământ, din apă și din lumină.

Prin forme închise, vag uterine, prin serii ovulare, prin lichiditatea lubrifică și fertilă a unor depozite materiale deja fecundate, sau prin agregări geometrice de factură constructivistă, în care verticala propune explicit o arhitectură somatică plauzibilă și ușor de recunoscut, sculptorul se angajează, oarecum sfidător, să proiecteze de unul singur complementul său feminin.

Dacă ideea generatoare este legată profund de imaginea interioară a feminității, lumea formelor efective, cea care dă corporalitate visului și asigură tactilitate imaginației, derivă, pe de o parte, din concentrările severe, din nucleele puriste și solare de factură brâncușiană și, pe de altă parte, din volumele desfășurate, din intersecțiile de planuri și din jocul multiplu al suprafețelor din experiențele cubiste.

Feminitatea circumscrisă astfel, ca imponderabilă, ca vocea germinativă și ca fluid vital, care topește asperitățile materiei, dar și ca exterioritate luminoasă, ca energie ascensională și ca desăvârșită armonie geometrică, scoate sculptura lui Nicolae Roșu din orice comentariu pe marginea unui motiv și plasează forma în spațiul unei idei generale despre lume și despre creație.

Materia și fluidul vital care o îmblânzește, ordinea construcției și lumina care transformă orice substanță perisabilă în energie eliberatoare, dincolo de tehnică și de genul artistic, sunt alfabetul unei ample narațiuni despre ființă și despre viață, adică despre feminitatea însăși, în manifestarea ei infinită.

Pavel ȘUȘARĂ

Marea de aer

deschide-ți ferestrele bine
o mare de aer te pătrunde
o mare de aer se retrage

cu fiecare val
îți pune sângele în mișcare
îți mângâie inima
îți umple cufărul amintirilor

nu-ți fie teamă
prezența ei nu te va îneca
te va face doar să-ți dorești
să revină împropătată
de izvorul tare al pădurilor
de miresele florilor
și ale tuturor anotimpurilor
de lumina soarelui
și de visele nopților

să revină mai misterioasă
mai darnică
purtând toate poemele
nevăzute de alții
către insula trupului tău

Sărutul nopților albe

țin minte, te mângâiam
așa cum crengile mângâie luna
dragostea noastră avea
mireasma lui april și culorile toamnei
privirea ta se lipea ca o frunză
de fereastra ochilor mei
vocea ta cristalină izvora
domol dintre buze
și curgea fericită în urechile mele
primitoare ca marea

eram vindecat
toate gurile rănilor mele
primeau sărutul nopților albe
toate visele mele
străluceau pe bolta cerească
nemaifiind nevoite să cadă
până și vântul se oprea
să îmi asculte cântecul inimii

chiar dacă nimic nu mai e cum a fost
chiar dacă bătrânețea se cațără
precum iedera pe ziduri de carne

în creierul meu
vor înflori mereu amintiri
pe care ți le voi dăru
între coperțile
vieții noastre viitoare

Trei crengi din salcia visului meu

iubindu-te
am murit și-am înviat
trei crengi am rupt
din salcia visului meu
pentru a-ți împleti
o coroană

trei crengi am rupt
pentru a-ți dăru
un poem

iar tu, nici măcar
n-ai clipit
doar lacrima ta
a curs tăcută
ca roua pe firul de iarbă

Fâl-fâl, gâl-gâl

pasărea cu inima
împietrită de durere
nu mai poate zbura
ea trece din mână în mână
cum luna trece
din crepuscul în noapte
și din noapte în dimineață

Poezie

ea trece din mână în mână
lăsându-se privită în ochi
lăsându-se mângâiată pe aripi
sau, mai adesea,
lăsându-se jumulită de vie
(pereții vor mai avea igrasie?)

dar zborul, ce e zborul?
întrebă ramura norul
norul nu spune nimic
tace ca apa rece-n ibric

fâl-fâl, fâl-fâl...
o pasăre zboară
pentru prima și ultima oară
o umbră: gâl-gâl, gâl-gâl
se scufundă în mâl

Cântecul e sufletul păsării

s-a născut în captivitate
și a trăit în captivitate
nici nu știa ce e zborul
a iubit mâna care-a hrănit-o
ochii care-au privit-o
și urechile care-au ascultat-o
se spune despre ea
că a murit în captivitate
dar cântecul ei cel din urmă
continuă să călătorească
spre inima universului

ferice de aripile
care reinvie-n cenușă
ferice de lacrima care împrumută
zborul cuvintelor
ferice de pâinea
care nu-i uitată-cuptor
ferice de haina
care părăsește cuierul
ferice de ceara
care devine din nou lumânare
ferice de copacul
care își schimbă singur veșmântul
și locul în care din nou va-ncolți
ferice de simțul în care
se cuibărește cântecul inimii

Pâine cu alge marine

cea mai rapidă corabie
este chiar lângă mine

cândva încercase să plece
cu visele mele
cu amintirile mele

încercase să mă lase
pradă uitării
dar inima mea
i-a înghițit ancora

pe lanțul ancorei
se depune acuma ceva
dar nu e rugină,
nu, nu, nu e rugină

sunt algele sângelui meu
sunt algele din pâinea
cuvintelor

oamenii vor ajunge
mult mai repede
la saturație

Ionuț CARAGEA

Din volumul în pregătire „Căutătorul de amintiri”